

הראש ואת המוח שבחור הראש. ומקור אותו באופן שפי יופי, מפרד ביופיו החזינה עיניו²¹, שזה קשור עם כתר המלכות, שאי אפשר למסור אותו פאר אחד, ובאיהו אופן שיהי' (כמבואר בדרוש²² פורים שאפילו בשבת ענין הכירוים וכי' לא נמסר אלא הבלש והטוס וראש כתר המלכות) משא"כ כאן נחתנים זו את הכתר. והקשר ענין הכתר יובן גם ע"פ המבואר במ"א²³ שכתב' הוא מלשון הכתוב²⁴ כתר צי' ועיר ואחור גו', ענין השתיקה והביטול. וכן מביע עכור הביטול דהקדמה נעשה לנשמע ענין של כתר. וזהו גם, מה שהכתר הוא למעשה מהשכל ומקורו את השכל. דהכתר הוא דבר נפרד מהראש²⁵. דכאשר נחתנים את כתר המלכות בראשו, אי"ו נעשה חלק מן הראש אלא הוא דבר נפרד במ"ע מן הראש, ואעפ"כ הוא פועל עפ האדם שהי' באופן של מלכות כו'.

והנה החורה לא בשמים היא ונתנה למטה דוקא, ולכן צריך לערות המלאכים כדי להעלות את המצות של ישראל. וע"ד מאו"ז²⁶ מביא שכל מפילה (חוק) מתפלה ל' חייא דמנפשא קטפיקין²⁷ צריכה לערות המלאכים כדי כפרה ורזכה. דעצם מציאות המצות היא ע"י ישראל דוקא, ורק ישראל כפרה בלכד בכולהו פטופו זה, אבל כדי לזכרה ולזכרה. גמירי לון ונשיק צון, וכדי להעלותה למעשה. צריך לערות המלאכים. ועד"ו קודם העבודה צריך לערות המלאכים. וזהו מ"ש²⁸ והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אפיקים עופים ויורדים בו, היינו שהם עוזרים לישראל להעלות את התפילה, עולים, וגם עוזרים בהמשכת השפע למטה, ויורדים. וכשם שהוא בנוגע תפילה, כן הוא גם בענין תפילות. וכדי להעלותם מקורם ושרשם צריך למצוא ומזר וכי', ואף שמשא"כ במציאות של החתונים, מ"מ הרי הם באופן של זיירה לון ית' בהחתונים.

והנה ער"ו הוא גם בכפונת עבודה האדם, שצריך צי"ר מברכהנ"ס כלהמ"ל²⁹, ואח"כ הנה בהם מנהג דרך ארץ³⁰, קיום המצות. דעיקר ענין ביהכנ"ס הוא קריאת שמע, ושם אמורה ב' תפילות היא באופן של רז וסוד, שבהחלה מקבל ער"ו עור מלכות שמים ואח"כ מקבל ער"ו עור מצות. ביטור כבעל הרצון ואח"כ הביטור פראון.

21 יעשי' לג, יו. 22 תו"א מג"א צב, א. ועוד. 23 תו"א רצא כב, י. ותי מו, א. אות"ת שבעות ע' קנו. המשך בשש"ק תת"ב בתחלתו. 24 איוב לו, ב. 25 ראה גם לקו"ת שה"ש כב, א. 26 ראה סו"מ תש"ח ע' 202. וש"ג. 27 ב"מ פ"ח, ב. וראה גם לקו"ת ראה כו, ד. 28 ורצא כח, יב. 29 ברכות בסופה. וראה שו"ע או"ח מ"י קנה-קנו. 30 שם לח, ב.

נמנה מוכן, שהפלו זה מכתבא גם באופן קיום המצות, בעשיית המצות או בשמיעתה והכנתה. דכאשר הליטור הוא רק צרצון פרוט, אין זה ביטור במציאות¹ צומרי, וא"כ אין קיום המצות והבנת המצות חרויים בביטור מוחלט, ביטור במציאות צומרי, כי אף שהוא בטל למצות פרישה זו שהוא מקיים או מבין, עדיין נשאל מקום לענין אצלו לעוד אינו מציאות. משא"כ כאשר ישנו ביטור כבעל הרצון הנה אז כל קיום ועשיית והבנת המצות הם באופן של ביטור במציאות צומרי.

והנה כתיב: ראה נחתי לפניך את החיים ואת הטוב וכו'¹⁸, היינו שניתנה לאדם בחירה תפשית, שביכולתו כבודו את מעשיו פני רצונו וכו' וכו' וכו'. וא"כ כבודו הוא ענין עור מצות ולמעשה מזה קבל ער"ו עור מלכות שמים, דכאשר קבלה עור מלכות שמים היא בחור ער"ו פרוט, אחר קבלה עור מצות, אי"ו שפירמות הביטור אמנם ענין הקדמת עור מלכות שמים לעור מצות הוא הביטור כבעל הרצון שאז הוא בטל במציאות צומרי.

והנה כשם שהוא בהקדמת פרושה ראשונה פרושה שני, דק"ש ער"ו יוכן גם בענין הקדמת נעשה זנשמע, כי קריאת שמע ענינה הוא כפירות החורה, כמבואר בהלכות¹⁹ שע"י ברכות ק"ש יוצאים ידי חובת ברכת החורה. לענין הקדמת נעשה זנשמע, מורה על ביטור מוחלט, ביטור כבעל הרצון, וכמוכן מהמסופר בגמרא שאופן הנהגה זו דהקדמת נעשה זנשמע, הקדמה פומייכו צאדונייכו, הוא ענין של פיוות. ומטעם זה פיערה הקדמה נעשה זנשמע והנשמע יהיו נעשים לוותר, על שע"ז נעשה באופן של כתר, שני כחרים, אחד כנגד נעשה ואחר כנגד נשמע. כי הקדמת נעשה זנשמע, באה מצד הנהגת המלכות והבטחת הכסף, שמבטל עצמו צומרי אף כלף הרצון, על שאינו שואף כלל מה הם הרצונות הפרטיים. ובפרט הירדוע²⁰, אפ"ו נצטוו דחטוב עצים, הי' עושה זה באותו רעש כל', משום שהוא עושה זאת מתחת ביטורו אף בעל הרצון, וראי איכמה קי' מה הוא הרצון.

והנה אח"כ, צריך, שביטור זה יומשך בעבודה פרטית לעשות לון ית' וידה בתחנותים, אבל עשיית החירה באופן זה היא נעצית ביותר, כי עושה אותה למעלה ממדידה והגבלה שרי, אפילו למעלה מכתות פנימיים ומקיימים שפיו. ומטעם זה גם השכל שמוגע לון עובר עבודה זו הוא בדוגמא לעבודתו, ענין של כתר המקור את

18 וצבים לט, סו ואילך. 19 שו"ע אה"ע או"ח סל"ז ס"ו. וש"ג. 20 לקו"ת שלח מ, א.

הנחת הית' בלתי מוגה

בס"ד. יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ג.

ואה"י אצלו אמון ואה"י שעשועים יום יום משחקת לפניו בכף עת משחקת בתכף ארצו ושעשועי את בני אדמו. הנה בפסוק זה חשיב כאן ה' ענינים. א' ואה"י אצלו אמון ב' ואה"י שעשועים ג' משחקת לפניו ג' ד' משחקת בתכף ג' ה' ושעשועי את בני אדמו. והנה עץ הפסוק ואה"י אצלו אמון אי' במדרש ואה"י אצלו אמון פדנוג (מחנך) כו' דכשם שהאומן צריך לדיפתאות ופניקסאות כשהלך לכנות כו' כך החורה היתה לפי אומנתו שפ' הקב"ה ג"כ בזוה"ק קוב"ה אסתכף באורייתא וברא עקמא. אמנם מזה שכתוב כאן ואה"י אצלו אמון, שהכוונה באצלו הוא שהחורה היא חד עם עצמותו ומחמתו ית', הרי מוכן דלענין זה שהחורה היא אמון, דיפתאות כו' שעץ ידה גברא העולם, אסתכף באורייתא וברא עקמא, ישנו גם ככה"י החורה כמו שהיא אצלו, חד עם עצמותו ית'.

והענין הוא, דהנה אמון הו"ע החכמה, דזהו מה שהחורה נק' צ"ע אמון, כי החורה היא חכמתו של הקב"ה, כמאמר 5 אורייתא מחכמה נפקת, אמנם מזה שכתוב כאן ואה"י אצלו אמון, מוכן שהכוונה כאן בחכמה (אמון), הוא צ"ח, ויובן זה ממשל מכתות הנפש, בחי' החכמה אחזה אלקה כח"ב"ב 5, דהנה אנו רואים בנפש האדם, דבנפש דמבשרי ישנו ענין החכמה וישנו ענין התענוג, אמנם ישנו ענין החכמה האדם ישנו ענין התענוג, וכמו שהוא באדם החחית, כן יובן גם באדם העליון, ולמעלה ישנו ספי' הכתר, וכפ"טיות יותר בחי' פנימיות הכתר עתיק יומין, שהוא דוגמת ענין התענוג בכחות הנפש, וישנו ספי' החכמה, וישנו בחי' ח"ס, שהיא חכמה הפלולה בעתיק, שהיא באי"ע צנבי חכמה הגלילי' כמ"ש6 והחכמה מאין המצא, שח"ס צנבי חכמה הגלילי' היא בחי' אין, וזהו ואה"י אצלו אמון, שקאי עץ החורה חכמה כמו שהיא כפ"ט בעתיק.

וזהו מה דאיתא במדרש, דאמון הוא מה שהחורה אומרת אני הייתי כפי אומנתו של הקב"ה בברא"ה ע, ואף שאומר כאן ואה"י אצלו אמון

- 1) משלי ח, ל-לא. 2) ב"ר בחולותו. 3) ח"ב קטא, א ואילך. 4) סת"ם ח"ס"ה ע' עג. וראה גם סת"ם ח"ס"ה ח"ב ע' חקו ואילך. אה"ת ש"ש כרך ב' ע' חש ואילך. סת"ם ח"ר"ל ע' קנו. המשך בששה"ק ח"ב ח"א ע' שעד. 5) חת"ב קכא, א. וראה שם פה, א. איוב יט, כו. 6) שם כה, יב.

כשעה שתקדימו

והנה כל הוא בכף שנה ושנה, דהימים האצו נוכרים ונעשים, שבאשר באים ימים אצו בחודש השפ"שי, ובחמישי בחודש השפ"שי, שאז בנה משה מונה והקריב עליו קרבן 32 ועניית נעשה ונשמע, דכן נפעל גם בכף שנה ושנה, דאז קבלת החורה היא באופן כוח שהחורה היא נצחית, והיא חיינו ואורד ימינו, שממשיכים את קבלת החורה בכף יום ויום, שלכל אומרים בכלת החורה בכף יום בהחלפתו בא"י נותן החורה לשון הוה. וע"י שיהי' יושב ושונה וקורא, הקב"ה יושב ושונה כנדרש, וכאופן שהי' בפעם הראשונה, באומה וקוראה וברחמ וביועל. ואז מוכן שיוצאים מן הגלות, כי עומדים למעלה ממידות והגברות, וכאה הנאולה האמיתית והשפ"מ ע"י משיה צדקנו ומיד תו נגאלים. 35

- 31) אמר ט, כה. וראה ס' ל' דוד (לחז"ד"א) פ"ט. 32) שבת פח, רע"א.
- 33) חת"ר רפ"ה, יל"ש איכה רמו חת"ר. 34) ברכות כב, א. 35) רמב"ם ח"ל משובה פ"ז ח"ה.

הנחת הית' בלתי מוגה